SÁRÁNDI JÓZSEF

Arcképed előtt

De jó is néha így,
konkrét valód nélkülözve,
hiányod szítja vágyamat –
tiéddel újra összekösse.

Veled szeretnék mindig
külön is együtt élni,
és együtt élve is külön
bocsánatod remélni.

Sokat vétkeztem ellened,
magademésztőn tűrtél,
benned nagyobb a fájdalom,
legyen, hogy megenyhüljék.

Nézem szomorú-szép arcod,
mellém képzellek drága,
tudod rólam: hű vagyok,
s nem várlak hiába.

Leányvár, 1992. XII. 1.

Magánuniverzum

Néhaid vagyok régen,
mit belőlem látsz:
lepusztult árnyéklétem.

Néhaim vagy régen,
mit belőled látok:
Asszony-mindenségem.

Leányvár, 1992. XII. 21.

Diszkrepancia

Nem akarnak a szavak
mondattá összeállni,
kíméletből csak hazug-
ságot lehet kreálni.

Gombapörköltet főztem
inkább, minthogy leírjam:
macska-ölelő bánat-
odon magam elsírtam.

Étvággyal vacsoráltál,
de később hánynod kellett,
bevéreztek szemeid,
jót akartam s ez lett.

„Főztöd sikerült" – mondtad,
nincs is miatta bajom,
Neked sem az ártott meg
bármibe lefogadom.

Gond-okozta szorongás
ment az idegeidre,
s a ráküldött pia
sem derített jobb kedvre.

Nagyon kérlek ne igyál
a szent karácsony estén,
törd össze a poharad,
és csak engem szeresséL

Leányvár, 1992. XII. 23.

Az élvezet ára

(A SZADOMAZOCHIZMUS BIOKÉMIÁJA)

Gondoltad volna-e,
hogy a fájdalom
testünkben
ópiumot termel?
Persze csak amennyi
a kínt elandalítja
Örömforrás tehát
mely életfogytig ismételt
„korbácsolást" ír elő
az ideiglenesen
bennünk tartózkodó
lélek számára

Leányvár, 1992. XII. 4.